

INTERACTIVE INFORMATION SERVICES (IIS)

301-es számú JELENTÉS – 2015. május 6.

© 2015 Marguerite A. Peeters – Minden jog fenntartva

mpeeters@dialoguedynamics.com

AZ ENSZ FEJLESZTÉSI TERVE 2015 UTÁNRA (I.)

BEVEZETŐ

Rövid összefoglaló:

Az IIS 301-es számú jelentése öt, összefüggő jelentés első része az ENSZ 2015 utáni fejlesztési tervéről, melynek elfogadásáról 2015. szeptember 25-27-én a New York-i csúcstalálkozón döntöttek. Bemutatja, milyen vezető szerepet játszottak szemantikai, politikai és ideológiai szempontból az ENSZ Titkársággal közvetlen partnerségben álló szakértők. Olyan normákat határoztak meg, melyeket az egész földön érvényesíteni kell: a világ átalakítása, az emberek és a bolygó egyensúlyának megteremtése, a szegénység felszámolása, a globális partnerség, az egyetemes célok stb. Az új célok az ENSZ hidegháború utáni konszenzusára épülnek, és a kairói és pekingi konferencia által meghatározott célokat is magukba foglalják. A főtítkár összefoglaló jelentése sem a családot, sem a vallást nem említi. A fenntartható fejlődés lesz az emberiség egyesítő alapelve, az egyesítés pedig az elvilágiasodott ENSZ zászlaja alatt történik. Összetett kérdések ezek, melyek gondos elemzést igényelnek. A többség, beleértve a vallási közösségeket is, nem vállalkozik erre, inkább a tömeggel tart.

1. TÖRTÉNELMI HÁTTÉR

2013 májusában az IIS hat jelentést tett közzé a *Magas Szintű Szakértői Testület* (High Level Panel) „*Új, globális partnerség: a szegénység felszámolása és a gazdasági élet átalakítása a fenntartható fejlődés által*” című beszámolójáról, amelyet Ban Ki-moon megbízására készítettek, hogy meghatározzák a 2015 utáni időszak fejlesztési célkitűzéseit. Az IIS rámutatott arra, milyen politikai, etikai és antropológiai problémákkal kell szembenéznie az emberiségnek, ha az ENSZ tagállamai azt az irányvonalat követik, amelyet a *Magas Szintű Szakértői Testület* jelentése határoz meg.

Újabb öt jelentésünket (az IIS 305-ös, utolsó jelentése francia nyelvű összefoglaló) azzal a céllal készítettük, hogy – a teljesség igénye nélkül – rávilágítsunk arra, mi is forog kockán néhány hónappal a csúcstalálkozó előtt, melyre 2015. szeptember 25. és 27. között került sor az ENSZ New York-i központjában, ahol a 2015 utáni időszak fejlesztési célkitűzéseiről döntöttek.¹

¹ A csúcstalálkozót a Közgyűlés magas szintű plenáris üléséként hívták egybe. Az ENSZ valamennyi tagállamot arra biztat, hogy államfői szinten képviseltesse magát. A csúcstalálkozó több plenáris ülésből fog állni, amelyek egy időben folytatnak „interaktív párbeszédet” hat témáról: a szegénység valamennyi dimenziójának megszüntetése és az egyenlőtenség felszámolása; az éghajlatváltozás kezelése és fenntarthatóbb életformák megvalósítása; erős, befogadó és rugalmas gazdaságok megteremtése; békés társadalmak és erős intézmények létrehozása; megújult globális partnerség és a megvalósítás hatékony eszközei; a Fenntartható Fejlődési Célok

Az IIS 301-es 302-es 303-as 304-es és 305-ös számú elemzése elsősorban, de nem kizárólag a *főtitkár 2015. december 4-én közzétett összefoglaló jelentésére* (az ENSZ A/69/700 számú dokumentuma) támaszkodik, mely a *fenntartható fejlődés 2015 utáni célkitűzéseivel* foglalkozik, és a következő címet viseli: *A méltósághoz vezető út 2030-ig: a szegénység felszámolása, minden élet megváltoztatása és a bolygó védelme*. Amint azt a neve is sugallja, az ENSZ főtitkár jelentése minden információt feldolgoz, amely 2014 végén a 2015 utáni fejlesztés céljairól rendelkezésre állt. Jóllehet a főtitkár akkor elégedetten jegyezte meg, hogy „azok a kormányközi folyamatok, amelyeket a riói konferencia után 20 évvel rendezett utókonferencia (Rio+20 konferencia) határozott meg, sikerrel megvalósultak” (2, 39)², az IIS emlékezteti az olvasót arra, hogy a 2015 utáni fejlesztési célok kijelölése – jobban, mint valaha az ENSZ történetében – úgynevezett *többszereplős rendszerben* történt, vagyis fokozott mértékben támaszkodtak a szakértőkre, a felsőoktatási intézményekre, az alapítványokra, a nem kormányzati szervezetekre (NGO), vagyis azokra a csoportokra, amelyeket a riói konferencia kiemelt csoportként³ határozott meg.

A kormányközi folyamat mérföldköveként az ENSZ *Közgyűlés 2014. szeptember 10-én* elfogadta a *fenntartható fejlődés céljaival foglalkozó nyitott munkacsoport* jelentését⁴. A jelentés a *fenntartható fejlődés 17 főcélját* és 169 alcélját fogalmazta meg: a Közgyűlés ekkor úgy határozott, hogy a fenntartható fejlődés céljait elsősorban ezen jelentés alapján kell beépíteni a fejlesztési tervbe.

A főtitkár december 4-i jelentése óta kormányközi egyeztetések kezdődtek a szeptemberi csúcstalálkozó záródokumentumáról és nyilatkozatáról. Hat találkozóra kerül sor⁵: január 19-től 21-ig „leltárkészítéssel” foglalkoznak, február 17-től 20-ig a csúcstalálkozó nyilatkozatával, március 23-tól 27-ig a *fenntartható fejlődés fő- és alcéljaival*, április 20-tól 24-ig azzal, „milyen eszközökkel lehet megvalósítani a fenntartható fejlődést, és miként lehet létrehozni olyan globális partnerséget, amely a fenntartható fejlődést mozdítja elő”, május 18-tól 22-ig „a

teljesítésére tett kötelezettségvállalások felülvizsgálata – az egyetemesség és a differenciálás. A csúcstalálkozó előadóiinak előzetes listáját májusban közlik.

² A Rio+20 konferenciára 2012 júniusában került sor Rióban.

³ Az 1992-es riói környezetvédelmi csúcstalálkozó a következő kilenc csoportot határozta meg, amely segíthet a kormányzatoknak a fenntartható fejlődés céljainak megvalósításában: a nők; a gyermekek és a fiatalok; a gazdálkodók; a bennszülött népek; a nem kormányzati szervezetek; a szakszervezetek; a helyi hatóságok; a tudomány és a technológia; az üzleti és az ipari világ.

⁴ A Rio+20 konferencia záródokumentuma, a *Jövő, amit szeretnénk* (The future we want), többek között kijelenti, hogy létre kell hozni egy *nyitott munkacsoportot*, mely a fenntartható fejlődés céljait és a vonatkozó cselekvési tervet terjeszteni elő, melyről a Közgyűlés a 68. ülésén dönt. A *munkacsoport* létrehozására az ENSZ Közgyűlés 66/288. számú határozata alapján került sor. 13. és egyben utolsó – 2014. júliusi – ülésére a munkacsoport elkészítette jelentését, melyben javaslatot tett a fenntartható fejlődés céljaira. A csoport azt is meghatározta, hogy a céloknak „cselekvés-központúaknak, globálisoknak és egyetemesen alkalmazhatóknak kell lenniük, és a különböző nemzeti sajátosságokat is figyelembe kell venniük” (2, 44).

⁵ Továbbá, mivel az ENSZ a „globális” irányelveket és normákat többszereplős rendszerben kívánja meghatározni, június előtt kétnapos „informális interaktív meghallgatásokra” kerül sor a nem kormányzati szervezetek képviselői, a civil társadalom csoportjai, a „kiemelt csoportok” és a magánszektor részvételével. A meghallgatások eredményének összesítését a csúcstalálkozó előtt bocsátják a nyilvánosság rendelkezésére.

megvalósítás ellenőrzésével”, június 22-től 25-ig, július 20-tól 24-ig és július 27-től 31-ig pedig a záródokumentum kormányközi egyeztetéseire kerül sor.

Az ENSZ nemcsak a 2015 utáni célok megfogalmazásán dolgozik, hanem két további nagy kormányközi konferenciát is szervez a következő hónapokban:

- a *fejlesztés finanszírozásának harmadik nemzetközi konferenciáját*, melyre Etiópia Addisz-Abeba nevű városában kerül sor 2015. július 13-tól 16-ig. Az ENSZ főtitkár azt reméli, hogy a „globális partnerségre vonatkozó megállapodás” meg is születhet addigra (2, 24);
- az *ENSZ éghajlatváltozási keretegyezményét aláíró felek konferenciájának* 21. ülészaka, melyre Párizsban kerül sor 2015. november 30. és december 11. között. Az ENSZ főtitkár szerint a tagállamok „elkötelezték magukat”, hogy elfogadják az éghajlatváltozásra vonatkozó új, „egyetemes” megállapodást.

Az ENSZ főtitkár 2015-öt „a fejlesztés legfontosabb évének nevezi az ENSZ megalakulása óta” (2, 161). A két konferencia, melyre imént hivatkoztunk, szorosan kapcsolódik a 2015 utáni fejlesztésekhez. Az ENSZ mindenekelőtt *holisztikusan* viszonyul ehhez az évhez. A világszervezet hangsúlyozza, hogy egyetlen célért munkálkodik, és egyetlen tervet kíván megvalósítani. Az IIS megvizsgálja, mit jelent ez a gyakorlatban.

2. AZ ÚJ GLOBÁLIS CÉLOK SZEMANTIKAI, POLITIKAI ÉS IDEOLÓGIAI MEGHATÁROZÁSA NÉHÁNY SZAKÉRTŐ KEZÉBEN VAN

Az IIS felhívja a figyelmet arra, hogy a kormányközi tárgyalások és a többszereplős „konzultáció” elmúlt két éve után az ENSZ tagállamai jobbra azon szemantikai és tematikus kereten belül maradtak, amelyet az ENSZ főtitkár *Magas Szintű Szakértői Testületének* 27 tagja határozott meg 2013-ban. Az *Új, globális partnerség* című jelentésükben új témákról beszélnek – olyan témákról, amelyek korábban nem játszottak annyira központi szerepet a globális kormányzásban, mint 2015 után: pl. *átalakító, átalakítás, az átalakítást célzó tervek; a szegénység felszámolása; egyetemes keret, egyetemesen alkalmazható; az adatok forradalma; az emberek és a bolygó, emberközpontú és bolygó-érzékeny; a Föld érdekei; becsvágyó célkitűzések; globális partnerség; a közszféra, az üzleti szféra és az emberek partnerségei, új partnerségek és szövetségek, befogadó partnerségek, többszereplős együttműködés. Azok a témák is központi jelentőséget nyernek, amelyek már legalább két évtizede meghatározzák az ENSZ célkitűzéseit, pl. a *mindenkire irányuló, a befogadás, az integráció, az országok felelősségvállalása, a fiatalok mint a változás motorjai.**

Fontos felhívni a figyelmet arra, miként változik a szavak jelentése 2015 után. A globális kormányzás 2015 utáni nyelve *erőteljesebb* kifejezéseket használ: az *átalakítás, a felszámolás, az egyetemes, a forradalom* erőteljesebb szavak, mint a változás, az enyhítés, a globális, a kapacitásképzés. Az erőteljesebb nyelv mögött az az eltökélt szándék rejlik, hogy az új célokat *meg is valósítják.*

Amint az a globális kormányzás nyelvére mindig is jellemző volt, az ENSZ-ben használt kifejezéseket, melyek az egész világon irányadóvá válnak, mindössze néhány ember alkotja meg. Maguk között megegyeznek arról, milyen nyelven ésszerű meghatározni azokat a célkitűzéseket, amelyeket aztán az egész világon meg kell valósítani.

Az átalakítás, az egyetemesség, a felszámolás, az integráció, a partnerségek, az adatforradalom, az emberek és a bolygó egyensúlyba hozásának témái már megjelentek nemcsak a kormányzatok és a nem kormányzati szervezetek, de az egyházi szervezetek szóhasználatában is, pedig a 2015 utáni időszak fejlesztési tervének elfogadásáról hivatalosan csak jövő szeptemberben döntenek. Jól mutatja ez, mennyire hatékonyan és proaktívan irányítanak kevesek, és mennyire passzív és behódoló a többség, mely csak *rábólint* mindenre, amit „az egész világ” mond. Technokrata folyamat ez, amely eltávolodik a demokrácia alapelvétől, miszerint a politikai hatalom az embereké, és ezért a kezdeményezés is őket illeti meg.

A szakértők stratégiai szempontból választanak ki és kodifikálnak bizonyos szavakat és kifejezéseket. Olyan politikai irányvonalat határoznak meg, amely mindvégig meghatározza céljaikat. Az új témákat közös logika irányítja. Minden mindennek a része. Például valamennyi új cél *átalakító jellegű, egymással összefüggő, egyetemes, a többit magában foglaló, a fenntarthatóságra törekvő, és érzékeny a bolygónkra.*

Az új szavak és kifejezések továbbá a globális kormányzás eddig használt szemantikai korpuszához is kapcsolódnak, melyben a szakértők etikai rendszere fejeződik ki – olyan rendszer, amely nem semleges ideológiailag.

Az új szavak alkotásán keresztül is a szakértők politikai és ideológiai irányítása valósul meg.

3. A 2015 UTÁNI FEJLESZTÉSI CÉLOK ÖSSZEFÜGGÉSE A HIDEGHÁBORÚ UTÁNI KONFERENCIÁKKAL, A MILLENNIUMI FEJLESZTÉSI CÉLOKKAL ÉS A RIO+20 KONFERENCIÁVAL

Az „átalakítás”, mely a szakértők szándéka szerint a 2015 utáni terv fő eleme, elsősorban az *integrációt* hivatott gyorsítani és erősíteni:

- az ENSZ *valamennyi* célkitűzését és „konszenzusát” egyesíteni kell az 1990-es évekig visszamenőleg⁶;
- ötvözni kell egymással a fenntartható fejlődés három – társadalmi, gazdasági és környezeti – paraméterét, vagyis mindhárom paraméter valamennyi összetevőjét el kell fogadtatni a társadalmakkal;
- hangsúlyozni kell valamennyi cél környezeti dimenzióját (2, 45);

⁶ A kilenc nemzetközi konferencián, melyet 2000-ben a *Millenniumi Nyilatkozat*, 2001-ben pedig a *Millenniumi Fejlesztési Célok* elfogadása követett, az ENSZ az egész világra kiterjedő, példa nélküli vállalkozásként állítólagos „globális konszenzust” hozott létre a 21. század nemzetközi együttműködésének normáiról és célkitűzéseiről.

- egyesíteni kell a fejlesztési és éghajlatváltozási célokat;
- a *Millenniumi Fejlesztési Célok* tekintetében be kell építeni az új célokat a fejlesztés általános keretébe: az egyenlőtlenségek felszámolása, a gazdasági növekedés, az emberhez méltó foglalkoztatás, a városok és emberi települések, az iparosodás, az energia, az éghajlatváltozás, a fenntartható fogyasztás és termelés, a béke, az igazságosság és az intézmények.

A 2015 utáni fejlesztés azokra az eredményekre épít, amelyeket a nagy ENSZ konferenciák és csúcstalálkozók értek el társadalmi, gazdasági és egyéb „kapcsolódó területeken” 1990 óta, beleértve a legvitatottabbakat is, vagyis a reprodukatív egészséggel és jogokkal és a nemek közti egyenlőség szempontjával foglalkozó 1994-es kairói és 1995-ös pekingi konferenciát. Az ENSZ mindig is úgy gondolta, hogy ez utóbbiak alapvetően szükségesek a „globális konszenzus” megteremtéséhez,⁷ ezért továbbra is ezen konferenciák céljait valósítja meg átfogó módon. „A *Millenniumi Fejlesztési Célok* félkész megvalósítására is épít”, melyek maguk is ezen konferenciák célkitűzéseire épültek (2, 18), továbbá arra, amit a főtitkár „világszerte jelentkező megújulásnak” nevez, és amit a Rio+20 konferencián határoztak el 2012 júniusában „*A jövő, amit szeretnénk*” című dokumentum elfogadásával.

4. AZ ÚJ CÉLKITŰZÉSEK PROBLEMATIKUS PONTJAI

Azok a megállapítások, amelyeket az IIS 2013-as elemzésében az új „globális fejlesztési keret” problematikus pontjairól tett, jobbra ma is érvényesek. E problémák egyszerre politikai és ideológiai természetűek. Mostani jelentéseiben az IIS ezt az elemzést folytatja. Az új fejlesztési célok ideológiai tartalmát az IIS 302-es és 303-as számú jelentésében vizsgáljuk meg, a politikai vonatkozásokról pedig főként a 304-es számú jelentésben szólunk.

Egyelőre néhány előzetes megjegyzésre szorítkozzunk. Felhívjuk a figyelmet arra, hogy bizonyos szavak és kifejezések, amelyek korábban általánosak voltak a nemzetközi együttműködés nyelvében, immár teljesen hiányoznak a *főtitkár* összefoglaló jelentéséből: a *család*, a *férfi* és a *nő*; a *biológiai nem* (helyette a „gender” – társadalmi nem – szót használják, például a 15. pontban, ahol „az emberek által létrehozott határokról” van szó); a *vallás*; a *hit*; az *elidegeníthetetlen* (az ember „elidegeníthetetlen méltósága”); a *képviselő*, melyet a „részvétel” szorított ki; az *egyetemes értékek* (az „egyetemes” helyét a „közös” foglalta el); az *igazság*; a *szerepet*.

Rendkívül fontos mozzanat, hogy az emberi társadalom és az ember teljes körű kibontakozásának ezen egyetemes összetevői hiányoznak. Miként lehetnének a célok „egyetemesek”, „az egész földre, sőt, az egész bolygóra kiterjedőek” (a 2015 utáni időszak fejlesztéseire vonatkozó diskurzust e három jelző határozza meg) és emberközpontúak, ha

⁷ Dacára annak a növekvő ellenállásnak, amely az ENSZ egyes tagállamai részéről jelentkezett, melyek tavaly áprilisban a *Népesedési és Fejlesztési Bizottság* legutóbbi New York-i ülésén is határozottan hangot adtak ellenérzésüknek. A Bizottság 48. ülése a következő témával foglalkozott: *Miként valósíthatjuk meg a jövőt, amit szeretnénk: a népesedési kérdések beépítése a fenntartható fejlődésbe, így a 2015 utáni időszak fejlesztési tervébe is.*

nem veszik figyelembe a társadalom alapsejtjét és a férfit és a nőt, akik ezt az alapsejtet alkotják? Miként lehetnének „egyetemesek” azok a célok, amelyek fittyet hánynak az egyetemesség forrására, vagyis arra a törvényre, amelyet Isten írt az ember szívébe? Az IIS 303-as számú jelentése bővebben is foglalkozik a 2015-ös időszakra vonatkozó fejlesztési célok zsidókereszténység utáni természetével.

Elemzésünk ezen bevezető részében arra is rámutatunk, hogy a „szakértők” új céljainak megvalósulásával,

- jelentősen megerősödik az az informális politikai rendszer, amelyet már most is az úgynevezett „többszereplős partnerek” és a „globális szinten” tevékenykedő technokraták irányítanak;
- az a világias etika, amely „egyensúlyt teremt” az emberközpontúság és „a Föld érdekei” között, a következő tizenöt évben az egész világon elterjed;
- az emberek – különösen a fiatalok, a nők és a vallások – egyre inkább a társadalom megváltoztatásának eszközei lesznek a globális kormányzás szolgálatában;
- az adatforradalom lehetővé teszi, hogy a társadalom megváltoztatása mellett elkötelezett kisebbség ellenőrzést gyakoroljon az emberek, a vállalkozások és a kormányzatok felett;
- a világban uralkodó zűrzavar – bábeli jelenség – tovább növekszik; a globális „konszenzus” alapjául szolgáló fogalmak inkább a változás folyamataira utalnak, nem konkrét valóságra; híján vannak a stabil tartalomnak és a pontos meghatározásnak; a homályos fogalmak bevezetése a közbeszédbe ingatag lábon álló szintézist teremt: az a veszély áll fenn, hogy a világ átalakításának terve csak fokozza a jelenlegi káoszt, és anarchiához vezet;
- minthogy az Egyház a globális kormányzás „partnerévé” degradálódik, az Egyház és az állam szétválása is könnyen véget érhet;
- folytatódik az utópizmus (a „szegénység végleges felszámolására és minden ember jólétének biztosítására” tett ígéret) és a messianizmus (az üdvösség kizárólag az ENSZ-től várható) előretörése...

5. AZ EGÉSZ FÖLD EGYESÍTÉSE EGYSÉGES CÉLOK SZERINT AZ ENSZ ZÁSZLAJA ALATT

A berlini fal leomlása óta a globális kormányzás arra törekszik, hogy közös politikai célokat fogalmazzon meg a 21. század világának. A fenntartható fejlődésre vonatkozó „globális konszenzust” 1992-ben alkották meg Rióban. Az úgynevezett konszenzus pontosabb meghatározására a későbbi konferenciákon került sor.

Mikor a *Millenniumi Fejlesztési Célok*at elfogadták, gyakorlatilag csak a fejlődő országok fejezték ki nemtetszésüket. A 2015 utáni időszakra vonatkozó fejlesztési célok és a *Fenntartható Fejlesztési Célok* azonban az ENSZ bevallása szerint is „az egész világot érintik”, „egyetemesek”, „mindenkire vonatkoznak”, és „az egész bolygó sorsát meghatározzák”.

A 2015 utáni időszakra vonatkozó dokumentumokból egyértelműen látszik, hogy a cél az emberiség *egyesítése* „*egységes és egyetemes terv*” (2, 38) szerint: ez az egyesítés nemcsak a világ kormányait érinti, hanem az egész emberi nemet – a nemzeteket, a kultúrákat, a vallásokat, a fajokat, a földrajzi térségeket, az egyes állampolgárokat, a fiatalokat és a gyermekeket. A fenntartható fejlődés lesz az az alapelv, amely egyesíti az emberiséget a 21. században, valamint közös nyelvvel, közös célokkal és globális etikával látja el. Úgy mutatják be a „fenntartható fejlődést”, mintha az a világ valamennyi polgárának (az úgynevezett „globális polgároknak”) érdeke lenne.

Az egyesítés az ENSZ zászlaja alatt történik, és az ENSZ erősödését szolgálja. „Csak az ENSZ” áll ki olyan „közös alapelvekért”, mint „az emberi személy méltósága és értéke, a férfiak és nők egyenlő jogai, a tolerancia és harmonikus együttélés”, hangsúlyozza Ban Ki-moon (10).

6. A MEGKÜLÖNBÖZTETÉS FONTOSSÁGA

A felgyorsuló egyesülés órájában életbevágóan fontos, hogy az emberiség döntsön.

Egyfelől, a fenntartható fejlődés és a globális és világias etika sokféle összetevője egy egész világra kiterjedő *Pax Romanát* hoz létre. Ez az egyesítés felülről lefelé halad (a globális kormányzás normáit kívánják helyileg érvényesíteni), illetve globalista és konstruktivista természetű (a globális paradigmákat „szakértők” alkotják meg).

Másfelől, a globalizáció a maga területein közelebb hozza egymáshoz az embereket, és ledönti a határokat. A különböző kultúrákhoz, fajkhoz és vallásokhoz tartozó férfiak és nők találkoznak egymással, és elméjükben, lelkiismeretükben és szívükben felismerik közös önazonosságukat. Az egyesülés ezen útja alulról felfelé vezet. Lehetőséget teremt, hogy a férfiak és nők újra felfedezzék emberi egységük valódi és egyetlen forrását: közös istengyermekségüket.

Mindkét döntésre látunk példát napjainkban: igen összetett világban élnek egymás mellett. Fel kell azonban hívni a figyelmet arra, hogy az emberek politikai egyesítése csak akkor felelhet meg egyetemes emberi önazonosságunknak, ha tiszteletben tartja azt, hogy emberi személyként az a hivatásunk, hogy szeressünk és minket is szeressenek. Az emberek közt megvalósuló egység egyetlen forrása a szeretet és az igazság. Szívünk mélyén nemcsak az „*egyetemes értékek*” miatt vágyunk az egységre, amint az a múltban történt, hanem azért is, mert minden személynek örök hivatása, hogy szeressen.

A férfi és a nő egyenlő méltósága, a jogaik, a kibontakozásuk, az egészség- és oktatásügy mindenki számára való elérhetősége, a béke és a biztonság, a környezetről való gondoskodás mind-mind egyetemes emberi vágyak. Az emberi méltóság és minden ember közös java érdekében mindenki szeretné csökkenteni a szegénységet, az egyenlőtlenséget, a munkanélküliséget, a betegségeket, az éhezést és a környezetszennyezést, és véget kíván vetni a fegyveres konfliktusoknak, a bűnözésnek, a terrorizmusnak, más emberek

üldözésének, a korrupciónak stb. Az ENSZ kijelenti – és ebben igaza is lehet –, hogy ezen célok immár belátható időn belül megvalósulhatnak, amennyiben megvan rá az akarat és a valódi szolidaritás.

A globális kormányzás ezeket a törekvéseket a fenntartható fejlődés keretén belül kívánja megvalósítani. Globális normáit, elvárásait és etikáját megrontja azonban a szekularizmus. Az elmúlt évtizedek nyugati kulturális forradalmának drámai felgyorsulása alapjaiban ingatta meg azt, amit korábban „egyetemes értékeknek” nevezünk, valamint az emberi méltóság és az emberi jogok fogalmát. Veszélyesen kétértelművé váltak, és immár olyan ideológia szerint is értelmezhetőek, amely szöges ellentétben áll eredeti jelentésükkel.

Ki veszi magának a fáradságot, hogy megvizsgálja azokat az összetett kérdéseket, amelyekkel az emberiség a többoldalú együttműködés ezen kritikus pillanatában szembe találja magát? Ki tanulmányozza a „globális átalakítás” és az „integráció” *tartalmát*, melyet annyira ajánlanak, és azt, hogy *merre* vezetnék az emberiséget, és *kik* azok, akik errefelé szeretnék vezetni? Ki elemzi a megálmodott „adatforradalom” politikai következményeit? Vajon mi forog kockán, ha megvalósul az emberek és a bolygó „egyensúlya” a globális kormányzás tervei szerint? Miben különbözik a „konszenzusos tudomány”, amely ma különösen az éghajlatváltozás területén határozza meg a politikai döntéseket, a tudományos bizonyosságoktól, illetve az igazságtól? Vajon józan dolog-e az, ha elfogadjuk a „globális fejlesztés” tizenöt éves tervét, amelyet csak néhány ember határozott meg, megvalósítani azonban mindenkinek kell, nemcsak a kormányoknak, hogy a végrehajtást azután megint ugyanaz a néhány ember ellenőrizze? Hogyan álljon hozzá a hívő ember a környezetvédelmi és éghajlatváltozási kérdésekhez?

Sajnos a többség, beleértve sok vallási vezetőt is, vakon a tömeggel tart. Az uralkodó kultúra, ahol az ember többé már nem aszerint cselekszik, mi a jó és mi a rossz, mi az igazság, és mi a hazugság, mi a valóság és mi a valóság lebontása, nem ösztökél a megkülönböztetésre. Önmagunk szeretete és az emberiség java iránti elkötelezettségünk miatt mégis elengedhetetlen, hogy elvégezzük a megkülönböztetés fáradságos munkáját. Ugyan ki szeretné veszélybe sodorni az emberi személyre és a személy szeretetre szóló hivatására épülő civilizáció békés fejlődését? Vajon nem éppen ez után a civilizáció után vágyódik ma minden ember?

Források:

1. Marguerite A. Peeters. Az IIS 295-ös, 296-os, 297-es, 298-as, 299-es, 300-es számú jelentése. 2013.
2. A méltósághoz vezető út 2030-ig: a szegénység felszámolása, minden élet megváltoztatása és a bolygó védelme. A főtitkár összefoglaló jelentése a fenntartható fejlődés 2015 utáni céljairól. 2015. december 4.
3. A Közgyűlés A/RES/69/214 számú 2015. január 30-i határozata.
4. A Nyilatkozat vitaanyaga.

5. Határozati javaslat – ENSZ csúcstalálkozó szervezése, mely a 2015 utáni fejlesztési célok elfogadásáról dönt.

6. A jövő, amit szeretnénk.

7. A világ, amit szeretnénk – jövő mindenkinek.

8.

https://sustainabledevelopment.un.org/content/documents/2519dcf_switzerland_aide_memoire.pdf

9. <http://www.project-syndicate.org/commentary/sustainable-development-goals-shift-by-jeffrey-d-sachs-2015-03#VJIrkwVxv4wKOFEM.99>

10. Az ENSZ sajtóközleménye. 2015. április 22. Ban figyelmeztet az empátia hiányára, és felszólítja a vallási vezetőket, emeljék fel szavukat az igazságtalanság és az embertelenség ellen.

11. Az ENSZ sajtóközleménye, 2015. április 19. „A világméretű célokat világméreteken valósítsd meg!”: az ENSZ vezető az éghajlatváltozás megfékezésére buzdít a Föld Napja alkalmából rendezett hangversenyen.

13. Az ENSZ sajtóközleménye. 2015. április 22. „A változásnak tőled kell kiindulnia” – állítja Ban, miközben a fenntartható fejlődést támogató döntésekre bátorít a Földanya napján.

13. Az ENSZ sajtóközleménye. 2015. április 28. Az ENSZ vezető és Ferenc pápa az éghajlatváltozásról tárgyal a Vatikánban.

14. Az ENSZ sajtóközleménye. 2015. április 27. Az új fenntarthatósági céloknak összhangban kell lenniük a bolygónkkal való kapcsolatunkkal.

15. Az ENSZ sajtóközleménye. 2015. április 27. Az ENSZ szervezet bemutatja a gazdaság átalakításának és a nemek közti egyenlőség megvalósításának alternatív módjait.

16. A CAN/EWTN 2015. április 29-i hírei, hírolvasó: Elise Harris.

17. A Pápai Tudományos Akadémia és a Pápai Társadalomtudományi Akadémia. Éghajlatváltozás és a közjó. A probléma meghatározása és a megoldások iránt mutatkozó igény. 2015. április 29.

18. A Pápai Tudományos Akadémia és a Pápai Társadalomtudományi Akadémia közös szakmai találkozásának állásfoglalása a fenntartható emberiségről és a fenntartható természetről, vagyis közös felelősségünkről.

19. Az ENSZ főtitkár Ban Ki-moon beszéde az éghajlatváltozásról rendezett Nemzetközi Szimpóziumon. Zenit. 2015. április 28.

20. Peter Turkson bíboros. Óvjuk a Földet, tiszteljük az emberiséget: Az éghajlatváltozás és a fenntartható fejlődés erkölcsi vonatkozásai. 2015. április 28.

21. Marguerite A. Peeters. The citizen and the person: rebellion and reconciliation. (A polgár és a személy: lázadás és békekötés) Dialogue Dynamics, 2014.